der er en Mandsperson til Stede, at sige nej til et Frieri samt at kaste sig i Vandet, naar hun er ked af det hele.

Saaledes har Forholdet mellem Kønnene været saa langt vor historiske Kundskab strækker sig, og baade Mænd og Kvinder har fundet det fuldkomment naturligt og rimeligt; har en enkelt været i Tvivl om Tingenes retfærdige Fordeling, har man Udtalelser af historiske Personer, der godtgør denne Fordeling fuldstændig. Hr. Paulus siger et eller andet Sted, at Kvinden skal være Manden underdanig, thi Manden er Kvindens Hoved. Hvor Hr. Paulus har det fra, ved jeg ikke, men da han lader til at være sikker i sin Sag, og det passer for Nutidens Mænd, har man øjeblikkelig annekteret det. Hr. Ploug siger ogsaa et eller andet Sted, at hvis Kvinden faar Valgret til »de fattiges Hjælpekasser«, saa er vi inde paa en Glidebane, saa er hun forrykket fra den Plads, Biblen anviser hende, (med Biblen forstaas selvfølgelig Hr. Paulus Ord). Samme Profet formener ogsaa, at alle udvortes Kald er skadelige for Kvinden, det avler Ærgerrighed, Forfængelighed, Magtsyge osv. Man kan ikke give Kvinden Valgret, thi saa bliver hun draget ind i Partikampe; det vil være usundt for hendes Moral. Det er nemlig kun Hr. Ploug og lige, der kan gaa lutrede ud af saadanne Kampe, uden at være udsat for Forfængelighed og Magtsyge, uden at Poesiens sarte Blomst tilsmudses. En tredje Profet, Hr. Malermester Jensen, udtaler paa en Valgtribune i 1890, at Kvinden skal blive hjemme og passe Hus, Gryder og Børn, hun er ikke ligesom han (og Kolleger) skabt til at virke for de store Ideer og de store Idealer. Samme Hr. Jensen har senere sluttet sig til Kvindernes beskedne Virksomhed hjemme ved Gryderne, idet hans Kolleger, Mændene, godhedsfuldt har anvist ham denne Arena for fremtidig Virken.

Saaledes ser vi, at Mændene støtter sig til Profeternes Ord, til de Love, de selv har skrevet, til Vane og Traditioner og til syvende og sidst til Kvindernes egen Retfærdighedsfølelse, hvilken sidste de sjælden har appelleret forgæves til. Saalænge Kvinderne finder denne Samfundsorden tilfredsstillende, saa længe, de lytter til Profeternes Ord med stille Henrykkelse og mener det uforeneligt med sand Kvindeværdighed at være *Menneske*, saalænge, men kun saalænge vil denne retfærdige Samfundsorden vare. Derfor I Mænd, lyd mit Raad og sørg i Tide for nye Profeter, der kan tolke Sandhed og Retfærdighed for Spinnesiden, inden de trende gamle gaar til deres Fædre.

Annie Besant.

En Levnedsskildring

af

Erna Juel-Hansen.

(Forts.).

Fra Annies tidligste Barndom var hendes Morfaders Hus i Albert Square i London hendes andet Hjem. Han var en mærkelig Mand, et Slags mekanisk Geni, der gjorde en Mængde nyttige Opfindelser i Maskinfaget. Men desuagtet var og blev han en fattig Mand sine Levedage, mens andre høstede Fordelene af hans Talent.

De fleste af hans Børn var gifte og bosatte langvejs borte. Sønnerne i Indien, en Datter i Konstantinopel. Annie og hendes Broder var de eneste af Børnebørnene, der boede nær nok til at kunne besøge deres Morfaders Hus, og de var selvfølgelig den gamle Mands og de ugifte Mostres Kæledægger.

De to yngste Døtre var Annies Legekammerater, ikke saa grumme mange Aar ældre end hun selv. Med dem tilbragte hun mange glade Timer. Én af dem, Minnie, var en udmærket Pianistinde og skaffede sig en temmelig usikker Existens ved at undervise i Musik. Hun havde et sjældent livligt og muntert Temperament, som aldrig fornægtede sig, saa snart hun slap ud af sin musikalske Trædemølle, men hendes opslidende Arbejde nedbrød efterhaanden hendes Helbred, og hun døde tidlig.

Den anden af hendes Mostre var af en helt forskellig Type, en stille, bly, kærlighedsfuld lille Skabning, der hang ved Fru Wood og Annie med al sin Naturs Ømhed og Inderlighed.

Den Jul, da Annie fyldte sytten Aar, blev der i Albert Square aabnet en lille Missionskirke, som Minnie særlig interesserede sig for. Annies religiøse Enthusiasme stod i fuldt Flor, og hun var lige saa ivrig som Minnie for efter engelsk Skik at udsmykke Kirken ved de store Højtider. De bandt Blomster-Guirlander, syede Alterklæder osv. osv. og mente dermed at udføre en i høj Grad Gud velbehagelig Gærning.

Helt uinteresseret var deres Glæde ved Arbejdet imidlertid næppe, da deres fromme Iver blev højlig paaskønnet af de gejstlige, der besørgede Tjenesten ved Kirken. Blandt dem var en ung Mand fra Universitetet i Cambridge, Frank Besant, der nylig havde ladet sig ordinere — den samme, der senere blev Annies Mand, og som hun her traf for første Gang.

Dette Aar blev ogsaa mærkeligt for Annie af en anden Grund, thi ved Paasketid gennemrystedes hendes Sind af den første alvorlige Tvivl om den Læres Sandhed, hun bekendte sig til. Den bekæmpedes rigtignok denne Gang, men satte dog sit Spor i hendes aandelige Udvikling.

Det gik saadan til.

Da den »hellige Uge« nærmede sig, besluttede hun for med Frelseren ret at gennemleve hans sidste Dages Levnedsløb paa Jorden, at samle fra de fire Evangelister og nedskrive Time for Time disse hellige Døgns betydningsfulde Historie.

Man dømme derfor om hendes Forfærdelse, da